

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoK/4/2026
Identifikačné číslo spisu:	1112229105
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1112229105.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Dariny Legerskej v spore žalobcu: Mgr. Jana Lenková, so sídlom Krížna 38, 811 07 Bratislava, správca úpadcu: ITALIAN SHOES s.r.o., so sídlom Mierová 172, 821 05 Bratislava, IČO: 36 236 691, právne zastúpeného: JUDr. Ivana Hutňanová, advokát, Krížna 17D, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: Ing. E. X., narodená X. H. XXXX, bytom F. XXXXX/XXC, XXX XX U., právne zastúpenej: Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Páričkova 15, 821 08 Bratislava, IČO: 47 253 983, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-4Cbi/19/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3CoKR/16/2025-326 zo dňa 18. júna 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. júna 2025 č. k. 3CoKR/16/2025-326 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. B1-4Cbi/19/2012-259 zo dňa 26. marca 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. B1-4Cbi/19/2012-303 zo dňa 15. októbra 2024 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že právny úkon - kúpna zmluva zo dňa 01.03.2010 uzavretá medzi predávajúcim ITALIAN SHOES s.r.o., v konkurze sídlo Mierová 172, 821 05 Bratislava, IČO: 36 236 691 (ďalej aj ako „dlžník“) a kupujúcou E. X., dátum narodenia XX.XX.XXXX, F. XXC, XXX XX U., na základe ktorej predávajúci previedol na kupujúcu vlastnícke právo k motorovému vozidlu O. O. X,X VIN: X., rok výroby XXXX, farba A., EČ: U., je voči konkurzným veriteľom prihlásených pohľadávok v konkurznom konaní vedenom na majetok dlžníka na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4K/94/2011 právne neúčinná a zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovanú vydať do konkurznej podstaty sumu 7120,96 eura. Žalobca dôvodil tým, že uvedeným právnym úkonom došlo k úbytku majetku dlžníka a nie je možné z neho uspokojiť prihlásené pohľadávky, čím došlo k ukráteniu prihlásenej pohľadávky. Poukazoval na to, že zmluva bola uzatvorená medzi blízkymi osobami, lebo kupujúca bola partnerkou štatutárneho zástupcu úpadcu a nepredložila žiaden dôkaz o úhrade kúpnej ceny.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4K/94/2011 zo dňa 02.03.2012, zverejneného dňa 09.03.2012 (čiastka OV 49/2012) bol na majetok dlžníka bol vyhlásený konkurz. Konštatoval aktívnu aj pasívnu legitimáciu strán sporu i zachovanie lehoty na podanie odporovateľnej žaloby. Prioritne posudzoval, či žalobca, na ktorého strane bolo dôkazné bremeno, preukázal v predmetnom spore predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, a to v prvom rade ukracujúci charakter právneho úkonu. Uviedol, že pokiaľ žalobca podmienku ukrátenia veriteľov preukazoval tým, že do konkurzu bolo prihlásených 22 veriteľov a ich pohľadávky neboli popreté, táto skutočnosť nebola spôsobilou preukázať ukracujúci charakter predmetného právneho úkonu. Žalobca totiž nepreukázal stav majetku úpadcu pred predmetným právnym úkonom a po ňom, teda jeho prípadné zníženie, ktoré by malo následne vplyv na mieru uspokojenia prípadných veriteľov, ktorých pohľadávky existovali v čase vykonania právneho úkonu. Žalobca len poukázal na existenciu veriteľov v konkurze, avšak nepreukázal ich ukrátenie. Nepredložil však také dôkazy, ktoré by preukazovali majetok a záväzky úpadcu bezprostredne pred predmetným právnym úkonom a po vykonaní predmetného úkonu.

3. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ukracujúci charakter úkonu nie je možné vyvodiť len z počtu prihlásených veriteľov do konkurzu, a nakoľko žalobca nepreukázal zákonný predpoklad v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, uzavrel, že skúmanie ďalších predpokladov pri jednotlivých skutkových podstatách odporovateľnosti bolo už bezpredmetné a žalobu preto zamietol. Pre úplnosť dodal, že žalobcovi sa nepodarilo v konaní preukázať ani to, že napadnutý právny úkon nebol ekvivalentným právnym úkonom. Tvrdenie, že nedošlo k úhrade kúpnej ceny, žalobca nijako nepreukázal; naopak, úhrada kúpnej ceny vyplynula z pokladničného príjmového dokladu, ktorý žalobca nespochybnil, a tiež z výpovede žalovanej a svedka D.. Uviedol, že na posúdenie veci nemalo vplyv tvrdenie žalobcu o nemajetnosti žalovanej, ktorá mala byť dôvodom, že nemohla uhradiť kúpnu cenu a ani prípadné nepreukázanie dostatočných príjmov žalovanej v danom období ešte neznamená, že nedisponovala majetkovými aktívami v hotovosti. Taktiež nemal za preukázané, že žalovaná a konateľ úpadcu sú spriaznené osoby, keď prisvedčil žalovanej, že túto skutočnosť bez ďalšieho nezakladá len fakt, že majú spolu dieťa.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 18. júna 2025 č. k. 3CoKR/16/2025-326 potvrdil rozsudok Mestského súdu Bratislava III zo dňa 26. marca 2024 č. k. B1-4Cbi/19/2012-259 v spojení s opravným uznesením zo dňa 15. októbra 2024 č. k. B1-4Cbi/19/2012-303 a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v rozsahu odvolania podaného žalobcom konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na doplnenie jeho správnosti v súvislosti s povinnosťou správcu uniesť dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho dlhov, poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a dospel k rovnakému právnemu záveru ako súd prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 57 ods. 4 ZKR, keď nepreukázal existenciu ukracujúceho právneho úkonu. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že označený právny úkon úpadcu ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov, t. j. že pohľadávku niektorého z prihlásených konkurzných veriteľov, ktorá existovala v čase vykonania odporovaného právneho úkonu a bola prihlásená v konkurze, nebolo možné v dôsledku právneho úkonu úpadcu uspokojiť vôbec, resp. ju nebude možné uspokojiť v prihlásenom rozsahu.

6. V bode 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu je nepochybné, že odporovaný právny úkon je ekvivalentným právnym úkonom. Uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná. Hnuteľný majetok definovaný v kúpnej zmluve (č. l. 17-24 spisu) bol úpadcom predaný žalovanému za sumu 135.500,73 eur (č. l. 14-16 spisu) a žiadna zo strán sporu nespochybnila, že by kúpna cena nebola rovnocennou náhradou za hnuteľný majetok úpadcu. Nie je možné stotožniť sa s tvrdením odvolateľa, že nie je významné, či sa jednalo o ekvivalentný predaj. Práve naopak, uvedená skutočnosť je určujúcou pre posúdenie, či týmto právnym úkonom (kúpnu zmluvou), došlo k ukráteniu veriteľov a či je tak naplnená zákonná podmienka určená v ustanovení § 57 ods. 4 ZKR. Z

obsahu spisu, ako aj z obsahu samotného odvolania je zrejmé, že žalobca neopomína, že k úhrade kúpnej ceny došlo jednostranným zápočtom, čo malo poškodiť ostatných veriteľov úpadcu. V tejto súvislosti však odvolací súd uviedol, že predmetom konania o odporovateľnosti právneho úkonu je v danom prípade výlučne posudzovanie naplnenia zákonných predpokladov napadnutého právneho úkonu (kúpnej zmluvy), t. j. skutková a právna opodstatnenosť napadnutia účinnosti konkrétneho právneho úkonu zo strany správcu. Je bez právneho významu, či následne iným právnym úkonom (jednostranným zápočtom) došlo k zhoršeniu postavenia veriteľov, nakoľko v konaní bolo možné posudzovať len splnenie podmienok odporovateľnosti samotného právneho úkonu (kúpnej zmluvy).

7. V bodoch 23. a 24. odôvodnenia odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné námietky žalobcu, že žiadne ustanovenie zákona mu neukladá povinnosť predložiť zoznam majetku dlžníka pred a po odporovanom právnom úkone a že ako správca nedisponuje celým účtovníctvom a má len tie doklady, ktoré mu dobrovoľne odovzdá dlžník. Dôvodil tým, že správcu ako žalobcu v spore o určenie neúčinnosti právneho úkonu ťaží dôkazná povinnosť preukázania ukrátenia veriteľov dlžníka a je len na jeho rozhodnutí, či a v akom rozsahu vie dôkazy predložiť, príp. označiť a či podá žalobu aj v prípade dôkaznej núdze.

8. Odvolací súd ďalej v bode 25. dôvodil tým, že pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietol nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že k ukráteniu veriteľov mohlo dôjsť len jednostranným zápočtom, určenia neúčinnosti ktorého sa však žalobca nedomáhal, pričom podľa odvolateľa jednostrannému zápočtu nemožno odporovať, z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný ako veriteľ úpadcu jednostranným právnym úkonom započítal vzájomné pohľadávky (č. l. 25 spisu), ktoré medzi sebou mali žalovaný a úpadca. Je tak nepochybné, že sa jedná o právny úkon veriteľa a nie o právny úkon dlžníka. V zmysle ustanovení § 57 - § 62 ZKR je však možné odporovať len právnym úkonom dlžníka. Aj samotný žalobca uvádza, že až samotným jednostranným zápočtom došlo k zhoršeniu postavenia veriteľov (ku ktorému by ale podľa žalobcu nedošlo bez kúpnej zmluvy). Úvahy súdu prvej inštancie o tom, že k ukráteniu veriteľov mohlo dôjsť iba jednostranným zápočtom, tak nie sú nesprávne, avšak s ohľadom na právnu úpravu ZKR nebolo možné takému právnemu úkonu (jednostrannému zápočtu) odporovať, keďže sa jednalo o právny úkon veriteľa. Uvedenej skutočnosti si bol vedomý aj žalobca, ktorý nepodal žalobu o určenie neúčinnosti jednostranného zápočtu. V otázke poškodenia veriteľov však nebolo možné skúmať poškodenie iným právnym úkonom ako kúpnu zmluvou, ktorej neúčinnosti sa žalobca v tomto spore domáhal. Poškodenie veriteľov samotnou kúpnu zmluvou preukázané nebolo a záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní skutočnosti, že sa jednalo o ukracujúci právny úkon, je tak správny a vychádzajúci zo skutkového stavu riadne zisteného vykonaným dokazovaním.

9. Aj ďalšie námietky žalobcu procesného charakteru (neuvedenie predbežného právneho posúdenia, resp. sporných a nesporných skutočností, nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov a nesprávne doručenie rozsudku) odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. K námietke nevykonania všetkých žalobcom navrhnutých dôkazov uviedol (bod 29. odôvodnenia), že žalobca nimi sledoval preukázanie úhrady kúpnej ceny, dostatok finančných prostriedkov kupujúcej (žalovaného) na obstaranie predmetu kúpy, spôsob zaúčtovania kúpnej ceny a okolnosti uzatvorenia samotnej kúpnej zmluvy. Z obsahu spisu jednoznačne bolo preukázané výsluchmi žalovanej a konateľa úpadcu, že kupujúca peniaze odovzdala predávajúcemu a zároveň bola v konaní predložená kópia príjmového dokladu. Ani jeden z vykonaných dôkazov úhradu kúpnej ceny nevyvrátil. Je bez právneho významu, akým spôsobom bola kúpna cena zaevidovaná v účtovníctve, nakoľko pre spor je podstatné iba to, či k jej úhrade došlo. Dôkaz výsluchom účtovníčky úpadcu preto nebolo potrebné vykonať. Navyše, kópiu príjmového dokladu doložil do spisu sám žalobca, preto ak niekto disponuje originálom tohto dokladu, tak je to úpadca, za ktorého v spore koná správca. Nakoľko pravosť príjmového dokladu a ani skutočností v ňom uvedených neboli spochybnené stranami, ktoré uzatvárali právny úkon, ale naopak, tieto potvrdili, že tam uvedené skutočnosti sú pravdivé, potom niet dôvodu pre ďalšie vykonávanie dokazovania originálom príjmového dokladu tak, ako požadoval žalobca. Rovnako neboli splnené podmienky pre doplnenie dokazovania o finančnej situácii žalovanej. Pre takéto šetrenie nepostačovalo ani tvrdenie žalobcu, že žalovaná v čase kúpy vozidla bola na materskej dovolenke, resp. ani tá skutočnosť, že v kúpnej zmluve nebolo

dohodnuté, že kúpna cena bude uhradená v hotovosti. Žalobcom požadované dôkazy súvisiace s finančnou situáciou žalovanej neboli pre rozhodnutie veci potrebné, nakoľko predmetom sporu je posúdenie odporovateľnosti právneho úkonu, kde podstatnou otázkou je úhrada kúpnej ceny, ktorá úhrada v konaní preukázaná bola. V prípade výsluchov žalovanej E. X. a konateľa úpadcu U. D., odvolací súd poukázal na to, že obaja boli v konaní vypočutí na pojednávaní dňa 10.02.2020 a vyjadrili sa k okolnostiam uzatvorenia kúpnej zmluvy, ako aj k úhrade kúpnej ceny, pričom obaja odpovedali aj na otázky žalobcu. Je teda nepochybné, že dôkazy výsluchom žalovanej a konateľa úpadcu, ktoré navrhol žalobca, boli vykonané.

10. Napokon odvolací súd posúdil ako nedôvodnú aj námietku žalobcu o nesprávnom vyhodnotení spriaznenosti žalovanej a konateľa úpadcu z dôvodu ich partnerského vzťahu v minulosti, spoločné dieťa a ekonomické prepojenie (žalovaná pracovala pre úpadcu). Žalobca ako odvolateľ v tejto súvislosti opakovane akcentoval, že v prípade spriaznených osôb sa predpokladá úmysel ukrátiť veriteľov. Odvolací súd poukázal na to, že definícia spriaznených osôb je upravená nielen v Zákone o konkurze a reštrukturalizácii, ale aj v Občianskom zákonníku, avšak bez ohľadu na skutočnosť, či žalovaná a konateľ úpadcu boli/neboli spriaznenými osobami, najsôr by muselo byť v konaní preukázané samotné ukrátenie, aby bolo možné uvažovať o predpokladanom „úmysle“ žalovanej ukrátiť veriteľov úpadcu. Nakoľko však ukrátenie veriteľov v konaní preukázané nebolo, neexistuje dôvod, pre ktorý by mal súd posudzovať spriaznenosť daných osôb a ani úmysel žalovanej ukrátiť veriteľov úpadcu.

11. Odvolací súd uzavrel, že žalobca v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie, preto jeho rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správne potvrdil a úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žaloba (ďalej v texte aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že dovolaním napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Napadnutý rozsudok označil za zmätočný, bez náležitého odôvodnenia. Súd v konaní porušil jeho procesné práva, keď na neho preniesol dôkazné bremeno zo žalovanej, ktoré on ako správca objektívne nie je schopný uniesť, čím zároveň porušil rovnosť zbraní.

13. Dovolateľ poukázal na to, že je správcom konkurznej podstaty a v konaní sa domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu úpadcu voči veriteľom a vydania náhrady do konkurznej podstaty. Predmetom sporu je určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi úpadcom a žalovanou dňa 01.03.2010, ktorou úpadca previedol na žalovanú vlastnícke právo k motorovému vozidlu O. O. X,X, VIN: X., rok výroby XXXX, farba A., EVČ: U. za dojednanú kúpnu cenu 7120,96 Eur, pričom dovolateľ ako žalobca v konaní tvrdil, že žalovaná kúpnu cenu neuhradila, teda že išlo o bezodplatný právny úkon úpadcu, a tiež, že ide o osobu spriaznenú s úpadcom, kde sa úpadok dlžníka, ako aj úmysel dlžníka čase odporovaného právneho úkonu prezumuje. Súd prvej inštancie i odvolací súd zhodne skonštatovali, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 57 ods. 4 ZKR, keď nepreukázal existenciu ukracujúceho právneho úkonu. Súd prvej inštancie zaplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo vyvodil z výsluchu žalovanej, konateľa úpadcu a z kópie z príjmového pokladničného dokladu (avšak bez toho aby bolo zaplatenie kúpnej ceny v hotovosti objektivizované), pričom zároveň konštatoval, že žalovaná nie je osoba spriaznená s úpadcom. Odvolací súd dôvodil nesplnením podmienok odporovateľnosti s tým, že je jedno, či ide o spriaznenú osobu; ak v konaní nie je preukázané ukrátenie veriteľa, potom nie je dôvod ani na posudzovanie spriaznenosti.

14. Podľa názoru dovolateľa je spriaznenosť právne významná práve v kontexte prejednávanej veci, pretože spriaznené osoby (žalovaná a konateľ úpadcu) si navzájom potvrdia prevzatie a odovzdanie hotovostných peňazí, aj keď k nemu reálne nedošlo, lebo ich záujmy sú v danom momente zhodné, vedené snahou znížiť konkurznú podstatu a ukrátiť veriteľov, pričom úmysel ukrátiť veriteľov sa v takom prípade prezumuje. Preto bolo dôkazné bremeno na žalovanej, aby preukázala, že dňa 01.03.2010

disponovala hotovosťou vo výške 7.120,96 Eur a zároveň, že v tento deň uvedenú sumu konateľovi úpadcu odovzdala, avšak tá dôveryhodným spôsobom skutočné odovzdanie peňazí v hotovosti titulom úhrady kúpnej ceny nedoložila žiadnym relevantným dokladom. Samotný príjmový doklad podpísaný konateľom úpadcu nemôže byť bez ďalšieho verifikáciou toho, že k odovzdaniu finančných prostriedkov v hotovosti úpadcovi aj skutočne došlo.

15. Dovolateľ vyjadril presvedčenie, že skutkové závery súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu týkajúce sa preukázania zaplatenia kúpnej ceny v hotovosti a nepreukázania existencie ukracujúceho právneho úkonu sú celkom arbitrárne a zmätočné. Oba sudy nesprávne posúdili podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, keď od neho ako žalobcu požadovali splnenie podmienok, ktoré pre neho zo ZKR vôbec nevyplyvajú, napríklad preukazovať stav majetku pred a po právnom úkone a jeho vplyv na uspokojenie veriteľov. Zdôraznil, že ak v konaní preukázal, že v čase odporovaného právneho úkonu medzi spriaznenými osobami existovali veritelia úpadcu s vymáhatelnými pohľadávkami, ktorí si svoje pohľadávky riadne prihlásili do konkurzu, bolo tým preukázané, že ich pohľadávky boli ukrátené a nie je potrebné preukazovať stav majetku pred a po právnom úkone, nakoľko v zmysle § 58 ods. 2 ZKR veta tretia sa úpadok dlžníka predpokladá.

16. Dovolateľ vytýkal súdom oboch inštancií prehliadnutie skutočností, že on ako správca konkurznej podstaty neuzatvoril so žalovanou právny úkon, ktorému podanou žalobou odporuje, a teda nemá priame informácie o podmienkach, za ktorých došlo k jeho uzatvoreniu. K dispozícii má len sprostredkované informácie od úpadcu a len tie účtovné doklady, ktoré mu úpadca dobrovoľne poskytne, a preto súd nemôže nad rámec zákona požadovať od správcu preukázanie skutočností, ktoré zákon pri odporovateľnosti právnych úkonov ani nevyžaduje. Poukázal na to, že na jednej strane ZKR požaduje od správcov, aby odporovali právnym úkonom dlžníka, avšak na druhej strane sudy od správcov požadujú splnenie neprímeraného dôkazného bremena, ktoré správcovia nie sú schopní objektívne uniesť, takže právna úprava odporovateľnosti právnym úkonom sa potom javí ako nadbytočná.

17. V kontexte vyššie uvedených skutočností dovolateľ deklaroval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a žiadal, aby dovolací súd zaujal záväzný právny názor k otázke výkladu ustanovení § 57 a nasl. ZKR týkajúcich sa odporovateľnosti právnych úkonov zo strany správcu konkurznej podstaty, a to, aby určil rozsah a obsah dôkazného bremena správcu konkurznej podstaty v konaniach o odporovateľných právnych úkonoch podľa § 57 a nasl. ZKR, nakoľko je zrejmé, že sudy požadujú unesenie dôkazného bremena zo strany správcov nad rámec zákona.

18. Dovolateľ označil závery konajúcich súdov týkajúce sa nepreukázania spriaznenosti žalovanej a konateľa úpadcu za situácie, že títo majú spoločné dieťa, preto sú prepojení minimálne v rozsahu rodičovskej starostlivosti, ale aj v ekonomickej rovine, lebo žalovaná pracovala pre úpadcu ako manažérka, za arbitrárne a doslova až za absurdné. Zdôraznil, že spriaznenosť osôb nemožno posudzovať len formalisticky, cez zákonnú definíciu blízkej osoby, ale je potrebné posudzovať ju s prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré vyjdú v konaní najavo.

19. Ďalej namietal, že z rozsudku odvolacieho súdu nie je možné zistiť, ktoré časti jeho odôvodnenia sa týkajú súdnej veci, pretože odôvodnenie obsahuje jednak všeobecné, resp. univerzálne ustanovenia odporovateľnosti právnych úkonov a body 22. a 25. sa vôbec netýkajú súdnej veci a nesúvisia s ňou. Odvolací súd v nich okrem iného uvádza skutočnosti týkajúce sa ekvivalentného právneho úkonu, ktorý v konaní žiadna zo strán netvrdila, pričom žalobca od počiatku tvrdil, že žalovaná kúpnu cenu za motorové vozidlo neuhradila. Odvolací súd tiež v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na predaj hnutelného majetku v hodnote 135 500,73 Eur, však predmetom sporu bola hodnota motorového vozidla v sume 7 120,96 Eur a uvádza skutočnosti týkajúce sa jednostranného zápočtu, ku ktorému však medzi stranami tohto sporu nedošlo, čiže ani nebol predmetom dokazovania v predmetnom spore. Uvedené podľa názoru dovolateľa spôsobuje zmätočnosť rozsudku odvolacieho súdu, čo zakladá dovolací dôvod.

20. Dovolateľ zdôraznil, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so

všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môže byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

21. Argumentáciu odvolacieho súdu, ktorá viedla k potvrdeniu zamietavého rozsudku súdu prvej inštancie, dovolateľ označil za zmätočnú, odporujúcu zákonnej úprave podmienok odporovateľnosti právnych úkonov zo strany správcov konkurznej podstaty. Preto navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že dovolanie nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti podľa § 420 a § 421 CSP a je vecne nedôvodné, preto ho navrhla odmietnuť, prípadne, ak by dovolací súd dovolanie predsa len pripustil, navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

23. Poukázala na to, že žalobca síce odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, avšak z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca v skutočnosti nenamieta procesný postup súdov, ale polemizuje so skutkovými zisteniami a hodnotením dôkazov. V dovolaní napáda najmä hodnotenie dôkazov, konkrétne výpovede žalovanej a konateľa úpadcu, ako aj príjmový doklad o úhrade kúpnej ceny, pričom nesúhlasí so skutkovým záverom súdov, že kúpna cena za motorové vozidlo bola zaplatená a že nebolo preukázané ukrátenie veriteľov. Takéto námietky však nesmerujú proti procesnému postupu súdu, ale proti výsledku voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí do výlučnej kompetencie súdu rozhodujúceho vo veci samej. Námietka žalobcu o údajnej „zmätočnosti“ a „svojvôli“ pri hodnotení dôkazov je preto len prejavom jeho nesúhlasu s výsledkom konania, nie preukázaním existencie vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

24. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 CSP zdôraznila, že musí ísť o riešenie právnych, nie skutkových otázok. Žalobca síce formálne tvrdí, že predmetom dovolacieho konania má byť právna otázka rozsahu a obsahu dôkazného bremena správcu konkurznej podstaty pri odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 a nasl. ZKR, ale v skutočnosti neoznačuje žiadne konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, od ktorého by sa odvolací súd odklonil, ani nepreukazuje, že by išlo o právnu otázku, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená alebo ktorá je rozhodovaná rozdielne. Podstatnú časť dovolania tvorí polemika žalobcu so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu.

25. Podľa názoru žalovanej odvolací súd pri posudzovaní odporovateľnosti napadnutej kúpnej zmluvy aplikoval ustanovenia § 57 a nasl. ZKR štandardným spôsobom. Vyžadoval, aby žalobca preukázal skutočné ukrátenie veriteľov, t. j. negatívny dopad napadnutého úkonu na majetkovú podstatu a tým aj na uspokojenie prihlásených pohľadávok. Správne zdôraznil, že nie každý právny úkon vykonaný v čase úpadku dlžníka je automaticky ukracujúcim úkonom v zmysle ZKR, ale že musí existovať príčinná súvislosť medzi konkrétnym úkonom a zmenšením majetkovej podstaty použiteľnej na uspokojenie veriteľov. Takýto výklad zodpovedá aj judikatúre Najvyššieho súdu SR k odporovateľnosti právnych úkonov v konkurze a nijako sa od nej neodchyľuje. Najvyšší súd SR opakovane judikuje, že základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR je preukázanie konkrétneho ukrátenia uspokojenia aspoň jednej prihlásenej pohľadávky veriteľa, ktoré spočíva v reálnom zmenšení majetku dlžníka použiteľného na uspokojenie veriteľov (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5Obdo/29/2022, uznesenie sp. zn. 5ObdoK/2/2024, 4Obdo/75/2022). V týchto rozhodnutiach dovolací súd zdôraznil, že úspešnosť odporovania závisí od toho, či sa majetok dlžníka napadnutým právnym úkonom skutočne zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok, pričom bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno nesie správca (resp. veriteľ), ktorý odporovaciu žalobu podal.

26. Keďže žalobca neoznačil právnu otázku, ktorá by spĺňala kritériá § 421 ods. 1 CSP a svoje dovolanie

založil prevažne na nesúhlase s konkrétnymi závermi odvolacieho súdu v danej veci, nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania ani z hľadiska § 421 CSP. Pre prípad, že by dovolací súd napriek vyššie uvedenému dovolanie pripustil, žalovaná subsidiárne uviedla, že dovolanie je aj vecne nedôvodné, pretože právne posúdenie veci odvolacím súdom je správne a zodpovedá skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania. Námietky smerujúce výlučne proti skutkovým záverom a hodnoteniu dôkazov preto nie sú spôsobilým dovolacím dôvodom a nemôžu viesť k zrušeniu, či zmene právoplatných rozhodnutí súdov nižších stupňov.

27. Námitku žalobcu, že nemôže „dokazovať nezaplatenie“, žalovaná označila za zavádzajúcu. Uviedla, že žalobca mohol a mal predložiť dôkazy spochybňujúce vierohodnosť príjmového dokladu. Samotné abstraktné spochybňovanie vierohodnosti existujúceho dokladu, bez predloženia konkrétnych dôkazov, nepostačuje na vyvrátenie skutkového záveru súdov o zaplatení kúpnej ceny. Aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že otázka, či strana uniesla dôkazné bremeno, je primárne otázkou skutkovou, viazanou na výsledky vykonaného dokazovania (napr. uzn. NS SR sp. zn. 5ObdoK/2/2024, 2Obdo/31/2020).

28. Pokiaľ žalobca namietal, že súdy od neho požadovali preukázanie stavu majetku úpadcu pred a po napadnutom právnom úkone „nad rámec zákona“, žalovaná zdôraznila, že podľa § 57 ods. 4 ZKR je nevyhnutnou podmienkou úspechu odporovacej žaloby existencia ukracujúceho účinku právneho úkonu na uspokojenie prihlásenej pohľadávky veriteľa. Bez porovnania majetkovej situácie úpadcu pred a po napadnutom úkone, aspoň v rozsahu relevantnom k spornému majetku, nemožno logicky preukázať, že došlo k zmenšeniu majetkovej podstaty použiteľnej na uspokojenie veriteľov. Zmyslom a účelom § 57 ods. 4 ZKR je vylúčiť odporovanie takým úkonom dlžníka, ktoré nemajú reálny, hmotný dopad na majetkovú podstatu a na mieru uspokojenia veriteľov, a vyžadovať kauzálny vzťah medzi konkrétnym právnym úkonom a ukrátením veriteľov. Ak bola kúpna cena za vozidlo skutočne zaplatená a nebolo preukázané, že sa z majetkovej sféry úpadcu „stratila“ bez adekvátnej protihodnoty alebo bola v rozpore so záujmami veriteľov vyvedená mimo majetkovej podstaty, potom nie je možné hovoriť o ukracujúcom účinku napadnutého úkonu v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Najvyšší súd SR v tejto súvislosti opakovane vyslovil, že odporovateľnosť právnych úkonov je osobitný inštitút slúžiaci na ochranu veriteľov, ktorého základným predpokladom je ukrátenie uspokojenia ich pohľadávok; povinnosťou správcu (resp. veriteľa) je preukázať, že konkrétnym právnym úkonom došlo k zmenšeniu majetku dlžníka tak, že sa tým ukrátilo uspokojenie prihlásenej pohľadávky aspoň jedného veriteľa (porov. najmä rozsudok NS SR sp. zn. 5Obdo/29/2022, uzn. sp. zn. 5ObdoK/2/2024, 4Obdo/75/2022). Požiadavka súdov, aby žalobca konkretizoval a preukázal dopad napadnutého právneho úkonu na uspokojenie veriteľov úpadcu, je preto priamym dôsledkom zákonnej úpravy a nemožno ju považovať za požiadavku „nad rámec“ ZKR; ide naopak o nevyhnutnú súčasť dôkazného bremena žalobcu v takomto type sporov.

29. K žalobcom tvrdenej spriaznenosti žalovanej s úpadcom žalovaná uviedla, že samotná skutočnosť možnej spriaznenosti automaticky nezakladá neúčinnosť právneho úkonu. Podľa § 58 ods. 2 ZKR sa pri úkonoch v prospech spriaznenej osoby len predpokladá úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu a podľa § 60 ods. 2 ZKR sa pri takýchto úkonoch predpokladá aj úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle. Ide o vyvráťiteľné právne domnienky vzťahujúce sa na niektoré skutkové predpoklady odporovateľnosti, ktoré však nijako nenahrádzajú povinnosť žalobcu preukázať, že napadnutý právny úkon je ukracujúcim alebo bez primeraného protiplnenia a že v dôsledku neho došlo k reálnemu ukráteniu veriteľov podľa § 57 ods. 4 ZKR. Odvolací súd výslovne uviedol, že pri absencii preukázaného ukrátenia veriteľov nemá otázka spriaznenosti žalovanej rozhodujúci význam pre výsledok sporu. Ak by aj teda dovolací súd dospel k odlišnému názoru na otázku spriaznenosti, na výsledok veci by to nemalo vplyv, pokiaľ zostáva zachovaný záver súdov nižších stupňov o neexistencii ukracujúceho následku napadnutej kúpnej zmluvy.

30. Pokiaľ žalobca namietal „zmätočnosť“ odôvodnenia odvolacieho súdu, žalovaná poukázala na to, že ak by aj niektoré časti odôvodnenia mali všeobecnejší charakter, prípadne by išlo o prevzatie časti právnej argumentácie z iného rozhodnutia, podstatné je, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrozumiteľne vyplýva, aké skutkové zistenia odvolací súd urobil a z akých právnych dôvodov dospel k

záveru, že neboli splnené podmienky odporovateľnosti právneho úkonu. Formálne nedostatky alebo určitá miera všeobecnosti v časti odôvodnenia rozhodnutia nepredstavujú procesnú vadu takej intenzity, ktorá by mohla založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a už vôbec neznamenajú, že by bol žalobcovi znemožnený výkon jeho procesných práv. Žalobca pochopil dôvody rozhodnutia, keďže proti nim podal odvolanie a následne aj dovolanie, čo samo osebe svedčí o tom, že odôvodnenie bolo pre neho zrozumiteľné.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

32. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

33. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

34. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva.

35. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. II. ÚS 383/06). Právo na spravodlivý súdny proces zahŕňa aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

36. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi

názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach (4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 5Obdo/87/2020, 8Cdo/152/2018, 3Obdo/75/2020), práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada potom zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

37. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav (rovnako aj 2Obdo/76/2021).

38. V zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z ust. § 387 ods. 2 CSP pritom vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

39. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je v prejednávanej veci zmätočné a nepreskúmateľné.

40. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v odvolacom konaní preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 1. marca 2010 uzatvorenej medzi úpadcom a žalovanou, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu O. O. X,X, VIN: X., rok výroby XXXX, farba A., EVČ: U. za dojednanú kúpnu cenu 7120,96 Eur a o zaplatenie peňažnej náhrady vo výške 7122 96 Eur do podstaty, keď žalobca v žalobe argumentoval tým, že išlo o ukracujúci právny úkon uzatvorený medzi spriaznenými osobami a kúpna cena (deklarovaná len príjmovým pokladničným dokladom) nebola úpadcovi skutočne zaplatená.

41. Odvolací súd po zhrnutí dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (v bodoch 1. až 4.) a po preskúmaní jeho rozhodnutia v rozsahu dovolania podaného žalobcom prioritne skonštatoval vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP (bod 16.). Na doplnenie jeho správnosti poukázal vo všeobecnosti v bodoch 17. až 20. odôvodnenia svojho rozhodnutia na inštitút odporovateľnosti právnych úkonov a na podmienky jeho uplatnenia v kontexte s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k otázke unesenia dôkazného bremena

a v bode 21. odôvodnenia sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštalácie o nepreukázaní existencie ukracujúceho právneho úkonu, a teda o nesplnení podmienok podľa § 57 ods. 4 ZKR.

42. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia (bod 22.) ďalej vyplýva, že z obsahu spisu mal odvolací súd za nepochybné, že odporovaný právny úkon je ekvivalentným právnym úkonom. Dôvodil tým, že uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná. Hnuteľný majetok definovaný v kúpnej zmluve (č. l. 17-24 spisu) bol úpadcom predaný žalovanému za sumu 135.500,73 eur (č. l. 14-16 spisu) a žiadna zo strán sporu nespochybnila, že by kúpna cena nebola rovnocennou náhradou za hnuteľný majetok úpadcu. Nie je možné stotožniť sa s tvrdením odvolateľa, že nie je významné, či sa jednalo o ekvivalentný predaj. Práve naopak, uvedená skutočnosť je určujúcou pre posúdenie, či týmto právnym úkonom (kúpnu zmluvou), došlo k ukráteniu veriteľov a či je tak naplnená zákonná podmienka určená v ustanovení § 57 ods. 4 ZKR. Z obsahu spisu, ako aj z obsahu samotného odvolania je zrejmé, že žalobca neopomína, že k úhrade kúpnej ceny došlo jednostranným zápočtom, čo malo poškodiť ostatných veriteľov úpadcu. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že predmetom konania o odporovateľnosti právneho úkonu je v danom prípade výlučne posudzovanie naplnenia zákonných predpokladov napadnutého právneho úkonu (kúpnej zmluvy), t. j. skutková a právna opodstatnenosť napadnutia účinnosti konkrétneho právneho úkonu zo strany správcu. Je bez právneho významu, či následne iným právnym úkonom (jednostranným zápočtom) došlo k zhoršeniu postavenia veriteľov, nakoľko v konaní bolo možné posudzovať len splnenie podmienok odporovateľnosti samotného právneho úkonu (kúpnej zmluvy).

43. Odvolací súd ďalej v bode 25. odôvodnenia poukazoval na tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní, podľa ktorého súd prvej inštalácie vec nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že k ukráteniu veriteľov mohlo dôjsť len jednostranným zápočtom, určenia neúčinnosti ktorého sa však žalobca nedomáhal, pričom jednostrannému zápočtu podľa odvolateľa nemožno odporovať. Odvolací súd k tomu uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný ako veriteľ úpadcu jednostranným právnym úkonom započítal vzájomné pohľadávky (č. l. 25 spisu), ktoré medzi sebou mali žalovaný a úpadca. Je tak nepochybné, že sa jedná o právny úkon veriteľa a nie o právny úkon dlžníka. V zmysle ustanovení § 57 - § 62 ZoKR je však možné odporovať len právnym úkonom dlžníka. Aj samotný žalobca uvádzal, že až samotným jednostranným zápočtom došlo k zhoršeniu postavenia veriteľov (ku ktorému by ale podľa žalobcu nedošlo bez kúpnej zmluvy). Úvahy súdu prvej inštalácie o tom, že k ukráteniu veriteľov mohlo dôjsť iba jednostranným zápočtom, tak nie sú nesprávne, avšak s ohľadom na právnu úpravu ZoKR nebolo možné takému právnemu úkonu (jednostrannému zápočtu) odporovať, keďže sa jednalo o právny úkon veriteľa. Uvedenej skutočnosti si bol vedomý aj žalobca, ktorý nepodal žalobu o určenie neúčinnosti jednostranného zápočtu. V otázke poškodenia veriteľov však nebolo možné skúmať poškodenie iným právnym úkonom ako kúpnu zmluvou, ktorej neúčinnosti sa žalobca v tomto spore domáhal. Poškodenie veriteľov samotnou kúpnu zmluvou preukázané nebolo a záver súdu prvej inštalácie o nepreukázaní skutočnosti, že sa jednalo o ukracujúci právny úkon, je tak správny a vychádzajúci zo skutkového stavu riadne zisteného vykonaným dokazovaním.

44. Následne odvolací súd konštatoval (v bodoch 29. a 31. odôvodnenia), že úhrada kúpnej ceny za predmet kúpy bola preukázaná kópiou príjmového dokladu i výsluchmi žalovanej a konateľa úpadcu, ktorí sa vyjadrili tak k okolnostiam uzavretia kúpnej zmluvy ako aj k úhrade kúpnej ceny. K námietke žalobcu o nesprávnom vyhodnotení spriaznenosti žalovanej a konateľa úpadcu uviedol, že nakoľko v konaní nebolo preukázané ukrátenie veriteľov, niet dôvodu, pre ktorý by mal súd posudzovať spriaznenosť osôb a úmysel žalovanej ukrátiť veriteľov úpadcu.

45. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, dovolací súd sa stotožnil argumentáciou žalobcu o zmätočnosti dovolaním napadnutého rozsudku a nepreskúmateľnosti dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Odvolacím súdom konštatované skutkové zistenia uvedené v bodoch 22. a 25. nemajú podklad v listinných dôkazoch tvoriacich obsah spisu, ani v tvrdeniach strán sporu a z tohto pohľadu hodnotí dovolací súd ako nepreskúmateľné a nepresvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k nim prezentovaným skutočnostiam o obsahu odporovaného právneho úkonu, o hodnote predmetu kúpnej zmluvy - hnuteľného majetku vo výške 135.500,73 Eur, o úhrade kúpnej ceny

jednostranným zápočtom zo strany žalovaného ako veriteľa úpadcu v kontexte s jeho záverom, že poškodenie veriteľov samotnou kúpnu zmluvou preukázané nebolo a že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní skutočnosti, že išlo o ukracujúci právny úkon, je správny, vychádzajúci zo skutkového stavu riadne zisteného vykonaným dokazovaním.

46. Dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu nenaplnilo požiadavky plynúce zo základného práva žalobcu na súdnu ochranu, keďže jeho odôvodnenie nespĺňa kritéria zrozumiteľnosti a presvedčivosti v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd svojím postupom v podobe nezrozumiteľného, a teda nepreskúmateľného odôvodnenia svojho rozhodnutia znemožnil žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto podľa § 449 ods. 1 CSP rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 450 CSP, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

47. Dovolací súd sa už nezaoberal ďalším uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by preskúmanie právneho posúdenia veci bolo vzhľadom na zmätočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu predčasné.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.